

[Christmas Møller.]

Valutaudvalgets Start ikke har været Villie til at benytte dette Instrument i de første Maaneder, saaledes som det skulde benyttes. I et af de første Møder i Valutaudvalget, efter at Loven af 30. Januar var gennemført, stillede jeg Forslag om, at man fra hvert enkelt Land kun skulde købe Varer for den samme Sum, for hvilken Landet havde købt hos os, og saa maatte man udligne bagefter. Man skulde med andre Ord begynde saa at sige at sige nej og saa udvikle det videre. Jeg spørger det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, om det ærede Medlem eller andre Medlemmer af Valutaudvalget har haft Villie til noget saadant. (*Hans Nielsen: Ja!*). Ja, men hvordan stemte det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen? (*Hans Nielsen: Jeg stemte rigtigt*). Nej, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen fik nu ikke helt Lejlighed til at stemme, for det skulde Ministeren nok sørge for. Men det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen ved jo meget godt, at for ham gælder det saa overordentlig ofte, at Villien er redebon, men Købet er overordentlig skrøbeligt.

Thi Sandheden er den, baade naar det drejer sig om den russiske Vare, og naar det drejer sig om en Række andre Varer, at virkelig Villie til at benytte dette Instrument var der ikke; man lod det hele gaa, maaske i en naturlig Følelse af, at de, som i særlig Grad havde været glade ved denne Institutions Oprettelse, ogsaa maatte være enige om, hvorledes den skulde føres ud i Livet.

Jeg taler her ikke om Valutakontorets Administration, det gentager jeg, der har tværtom, vil jeg sige, været i Forhold til det Apparat, der blev stillet paa Benene, forbløffende faa Klager, man kunde i og for sig have ventet mange flere. Men med Hensyn til dets importbegrænsende Virkning vil jeg gerne sige, at det er min Opfattelse — ikke som noget Angreb paa Valutakontoret, men som et Angreb paa selve Systemet, Ideen, —, at naar man indfører et saadant Instrument, maa det virke importforøgende, i hvert Fald et betydeligt Stykke Tid. At det var importforøgende, kaldende paa Import, fordi man var bange for ellers ikke at kunne faa Valutaattester til Import, tror jeg ikke, der kan være den fjerneste Tvivl om.

Hvis man yderligere skulde se paa de Forhandlinger, der har været ført i Valutaudvalget, og særlig de afgørende Forhandlinger, som skulde føres, inden dette Lovforslag skulde forelægges i dette høje Ting, maa jeg have Lov at sige, at disse Forhand-

linger ved Lejlighed har været fantastiske. Man har mere interesseret sig for nogle Sild og nogle Kul og en Byttehandel i Sønderjylland — og det gjorde man navnlig i Valutaudvalgets sidste Møder —, end man har interesseret sig for det, som var Valutaudvalgets virkelige Opgave.

Thi hvad var Valutaudvalgets Opgave? Det staar fuldkommen klart i den endnu gældende Lovs § 7, og jeg beder her og et Par enkelte Steder i det følgende den højtærede Formand om Tilladelse til korte Citater. § 7 lyder saaledes:

„Valutacentralen, jfr. § 4, vil være at begrænse i sit hidtidige Omfang eller at ophæve inden Forløbet af de ovenfor under Nr. 3 nævnte Tidsfrister.“ — de Tidsfrister er jo 31. August og 15. Oktober; Loven gælder i det hele til Udgangen af November — „Der vil være af Handelsministeren og Finansministeren inden 1. August 1932 at optage Forhandlinger med Rigsdagen om, hvilke Foranstaltninger af importregulerende Art med handelspolitiske og beskæftigelsesmæssige Formaal der i den Anledning vil være at foretage, ligesom en til Situationen svarende Handelspolitik og en nøjere Udformning af Toldlovens Positioner vil være at forberede, for at der ved Valutaafleveringspligtens Ophør kan være tilvejebragt saadanne Foranstaltninger, der tjener til Fremme af den gunstigst mulige Import- og Valutasituation.“

Dette er gældende Lov, det er det Grundlag, Valutaudvalget havde at arbejde paa, det var vort Direktiv.

Hvorledes har nu disse Forhandlinger været ført? Ja, man kan bedst karakterisere det paa den Maade, at vi i Mandags holdt det foreløbig sidste Møde i Valutaudvalget, og ved den Lejlighed fik vi forelagt, ikke saaledes at vi kunde se paa det, men fik læst op af den højtærede Finansminister saa nogenlunde det Toldlovforslag, som nu er vedtaget. Men den højtærede Finansminister siger selv, at det væsentlig er af fiskal Karakter, og jeg spørger derfor den højtærede Handelsminister: Hvor er de Foranstaltninger, som tjener til handelspolitiske og beskæftigelsesmæssige Formaalets Fremme? Hvor ligger paa Rigsdagens Bord, hvor ligger for Valutaudvalget de Forslag, som den højtærede Handelsminister selv har lovet, selv har stemt for skulde fremsættes, eller det Forslag, som den højtærede Handelsminister oplæste?

Hele Forhandlingen er ført paa den Maade, at den højtærede Handelsminister oplæste det Forslag — det var ikke en Gang